

Ο σκοπός της χριστιανικής ζωής

Αγίου Σεραφείμ τοῦ Σάρωφ

Ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας

Ἦταν Πέμπτη, γράφει ὁ Μοτοβίλωφ (ὁ κτηματίας Νικόλαος Μοτοβίλωφ, πού τό 1831 θεραπεύθηκε θαυματουργικά ἀπό σοβαρή ἀσθένεια μέ τήν προσευχή τοῦ ὁσίου Σεραφείμ). Ἡμέρα συννεφιασμένη. Τό χιόνι στή γῆ εἶχε ἀνεβῆ στούς 25 πόντους, ἐνῶ ἀπό τόν οὐρανό ἐξακολουθοῦσαν νά πέφτουν πυκνές νιφάδες, ὅταν ὁ πατήρ Σεραφείμ ἄρχισε νά συζητᾶ μαζί μου. Μέ ἔβαλε νά καθήσω στόν κορμό ἑνός δένδρου πού μόλις εἶχε κόψει, καί ὁ ἴδιος κάθησε ἀπέναντί μου. Βρισκόμασταν μέσα στό δάσος, κοντά στό ἐρημητήριό του, πάνω στόν λόφο πού κατέληγε στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Σάρωφκα.

– Ὁ Κύριος μοῦ ἀπεκάλυψε, εἶπε ὁ μέγας στάρετς, ὅτι ἀπό τά παιδικά σας χρόνια ἐπιθυμοῦσατε πολύ νά μάθετε ποιός εἶναι ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, καί εἶχατε ρωτήσει πολλές φορές μεγάλες πνευματικές προσωπικότητες.

– Πράγματι, ἀπάντησα, ἀπό τήν ἡλικία τῶν δώδεκα ἐτῶν μέ ἀπασχολοῦσε ἐπίμονα αὐτός ὁ λογισμός καί εἶχα ἀπευθυνθῆ σέ πολλούς πνευματικούς ἀνθρώπους, ἀλλά οἱ ἀπαντήσεις τους δέν μέ ἱκανοποιοῦσαν.

– Μάλιστα, συνέχισε ὁ πατήρ Σεραφείμ. Κανείς δέν σᾶς εἶχε

δώσει όριστική άπάντησι. Νά ποιός εΐναι ό σκοπός τής χριστιανικής ζωής, έλεγαν: Νά πηγαΐνεις στήν έκκλησία, νά προσεύχεσαι στόν θεό, νά τηρής τίς έντολές Του, νά κάνεις τό καλό. Όρισμένοι δυσανασχετοΐσαν μαζί σας καί σάς έλεγαν ότι άσχολεΐσθε μέ μία περιέργεια πού δέν άρέσει στόν θεό. «Μή ζητᾶς πράγματα πάνω άπό τίς δυνάμεις σου», συμπλήρωναν. Κανείς όμως δέν σάς έδωσε τή σωστή άπάντησι. Όρίστε λοιπόν, έγώ ό πτωχός Σεραφείμ θά σάς έξηγήσω τώρα ποιός εΐναι πράγματι αυτός ό σκοπός:

Ή προσευχή, ή νηστεία, ή άγρυπνία καί κάθε χριστιανικό έργο, όσο κι άν εΐναι καλό καθ' έαυτό, δέν άποτελεΐ τόν σκοπό τής χριστιανικής μας ζωής, αλλά χρησιμεΐει σάν μέσο γιά τήν έπιτυχία του. Ό πραγματικός σκοπός τής χριστιανικής ζωής εΐναι ή άπόκτησις τοϋ Άγίου Πνεύματος.

Τά καλά έργα

Πρέπει νά γνωρίζετε, άγαπητέ, πώς μόνο όταν γίνεται χάριν τοϋ Χριστοϋ ένα καλό έργο φέρνει τούς καρπούς τοϋ Άγίου Πνεύματος. Τό καλό βέβαια, κι άν άκόμη δέν έχει γίνει γιά τόν Χριστό, δέν παύει νά εΐναι καλό. Η Γραφή λέει: «Έν παντί έθνει ό φοβούμενος αυτόν καί έργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτός αυτόϋ έστι» (Πράξ. ι' 35). Πόσο ευάρεστος εΐναι ό άνθρωπος πού εργάζεται τή δικαιοσύνη, φαίνεται στήν περίπτωση τοϋ έκατοντάρχου Κορνηλίου στήν ευαγγελική ιστορία. Ό Κορνήλιος ήταν θεοφοβούμενος καί πολύ έλεήμων. Σ' αυτόν λοιπόν, ένῶ προσευχόταν, έμφανίσθηκε άγγελος Κυρίου καί τοϋ εΐπε: «Πέμψον εις Ίόππην καί μετακάλεσαι Σίμωνα ός επικαλεΐται Πέτρος· οϋτος ξενίζεται έν οικία Σίμωνος βυρσέως... ός παραγενόμενος λαλήσει σοι» (Πράξ. ι' 32). Ό Πέτρος μίλησε στόν Κορνήλιο γιά τήν αιώνια ζωή καί πίστεψε κι αυτός καί όλη ή οικογένειά του.

Ό Κύριος χρησιμοποιοει όλα τά θεϊκά Του μέσα, γιά νά δώση τήν ευκαιρία σ' ένα τέτοιο άνθρωπο, σάν άμοιβή γιά τά καλά του έργα, νά μή στερηθῆ τήν αιώνια μακαριότητα.

Άπό τήν ευαγγελική αυτή διήγησι συμπεραΐνουμε πώς ό Κύριος,

ὅσον ἀφορᾷ τὰ καλά ἔργα πού δέν γίνονται γι' Αὐτόν, περιορίζεται στό νά μᾶς δώση τὰ μέσα γιά νά τά ἀξιοποιήσουμε. Καί ἀπό ἐμᾶς πλέον ἐξαρτᾶται, ἂν θά τά ἀξιοποιήσουμε ἢ ὄχι. Νά γιατί εἶπε ὁ Κύριος στούς Ἑβραίους: «Εἰ τυφλοί ἦτε, οὐκ ἂν εἶχετε ἁμαρτίαν· νῦν δέ λέγετε ὅτι βλέπομεν· ἡ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει» (Ἰωάν. θ' 41).

Ὅταν λοιπόν κάποιος ἀγαθοεργῆ σάν τόν Κορνήλιο ὄχι γιά τόν Χριστό, ἀλλά κατόπιν πιστέψη σ' Αὐτόν, τότε τὰ καλά του ἔργα εἶναι σάν νά ἔγιναν γιά τόν Χριστό. Ἄν ὅμως δέν πιστέψη στόν Χριστό, δέν ἔχει δικαίωμα νά παραπονεθῆ ὅτι τὰ καλά του ἔργα δέν καρποφόρησαν. Γιατί τό καλό ἔργο ἀποβαίνει ὠφέλιμο μόνο ὅταν γίνεται χάριν τοῦ Χριστοῦ ὁπότε καί στή μέλλουσα ζωή μᾶς ἐξασφαλίζει τό στεφάνι τῆς δικαιοσύνης, ἀλλά καί στήν παροῦσα μᾶς γεμίζει μέ τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί καθώς ἔχει γραφῆ: «Οὐ γάρ ἐκ μέτρου δίδωσιν ὁ Θεός τό Πνεῦμα» (Ἰωάν. γ' 34).

Ἔτσι εἶναι φιλόθεε. Ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτησις τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ προσευχή, ἡ ἀγρυπνία, ἡ νηστεία, ἡ ἐλεημοσύνη καί τὰ ἄλλα καλά ἔργα, πού γίνονται χάριν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μόνο μέσα γιά τήν ἀπόκτησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

– Τί σημαίνει ἀπόκτησις; ρώτησα τόν στάρετς. Δέν μπορῶ νά τό καταλάβω.

– Ἀποκτῶ, σημαίνει μαζεύω, συγκεντρώνω, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Γνωρίζω τί σημαίνει ἀποκτῶ χρήματα. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τήν ἀπόκτησι τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Γνωρίζεις τή σημασία τῆς λέξεως «ἀποκτῶ» μέ τή κοσμική ἔννοια; Ὁ σκοπός τῆς ζωῆς τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ ἀπόκτησις χρημάτων, ἐνῶ τῶν εὐγενῶν – ἐκτός ἀπό τὰ χρήματα – καί ἡ ἀπόκτησις τιμῶν, διακρίσεων, καί ἄλλων ἀνταμοιβῶν γιά τίς ὑπηρεσίες τους στό κράτος.

Ἡ ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι κάτι παρόμοιο, μόνο πού εἶναι εὐλογημένο καί αἰώνιο. Ἀποκτᾶται μέ τούς ἴδιους περίπου τρόπους, ὅπως τό χρηματικό κεφάλαιο ἢ τὰ διάφορα ἀξιώματα.

Ὁ θεός Λόγος, ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, παρωμοίασε τή ζωή μας μέ ἀγορά καί τά ἔργα μας μέ ἐμπορευόμενα πράγματα καί μᾶς λέει: «Πραγματεύσασθε ἐν ᾧ ἔρχομαι» (Λουκ. ιθ' 13), «ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι» (Ἐφεσ. ε' 16). Δηλαδή, ἐκμεταλλευθῆτε τό χρόνο σας, ὥστε μέ τά ἐπίγεια ἀγαθά νά ἀποκτήσετε τά οὐράνια. Ἐπίγεια ἐμπορεύματα εἶναι τά καλά ἔργα πού γίνονται γιά τόν Χριστό καί μᾶς ἐξασφαλίζουν τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χωρίς Αὐτό δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐγκαθίσταται μόνο Του στίς ψυχές μας. Γιά νά κατοικήση ὁμως καί νά συμπαραμείνη μέ τό δικό μας πνεῦμα, πρέπει προηγουμένως νά ἀγωνισθοῦμε μέ ὅλες μας τίς δυνάμεις γιά νά τό ἀποκτήσουμε. Τότε ἐκεῖνο θά προετοιμάσῃ στήν ψυχή καί στό σῶμα μας τήν κατοικία Του, σύμφωνα μέ τόν ἀψευδῆ λόγο τοῦ Κυρίου: «Ἐνοικήσω ἐν ὑμῖν καί ἐμπεριπατήσω καί ἔσομαι ὑμῶν θεός, καί ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός» (πρβλ. Λευϊτ. κστ' 12).

Ἡ προσευχή

Κάθε ἀρετή πού γίνεται γιά τόν Χριστό μᾶς δίνει τή χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Περισσότερο ὁμως ἀπ' ὅλες μᾶς τή δίνει ἡ προσευχή, γιατί αὐτή τήν ἔχουμε πάντοτε στά χέρια μας σάν ἕνα εὐχρηστο πνευματικό ὄπλο. Θά θέλατε π.χ. νά πᾶτε στήν ἐκκλησία, ἀλλά ἐκκλησία δέν ὑπάρχει ἢ μπορεῖ ἡ ἀκολουθία νά ἔχη τελειώσει. Θά θέλατε νά δώσετε κάτι στόν ἐπαίτη, ἀλλά ἐπαίτης δέν ὑπάρχει ἢ μπορεῖ νά μήν ἔχετε νά τοῦ δώσετε. Θά θέλατε ἴσως νά φυλάξετε παρθενία, ἀλλά εἴτε ἡ ἰδιοσυγκρασία σας εἴτε ἡ πίεσις τῶν τεχνασμάτων τοῦ ἐχθροῦ ἐν συνδυασμῶ μέ τήν ἀδυναμία σας δέν σᾶς ἀφήνουν νά ἀντισταθῆτε καί νά ἐκπληρώσετε αὐτή τήν ἐπιθυμία σας. Θά θέλατε ἀκόμη νά κάνετε καί κάποια ἄλλη ἀρετή χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν ἔχετε δυνάμεις ἢ δέν δίδεται ἡ κατάλληλη εὐκαιρία.

Μέ τήν προσευχή ὁμως δέν συμβαίνει τό ἴδιο. Γι' αὐτή ὑπάρχει πάντοτε καί γιά τόν καθένα ἡ δυνατότης: γιά τόν πλούσιο καί τόν πτωχό, τόν ἰσχυρό καί τόν ἀδύνατο, τόν διάσημο καί τόν ἄσημο, τόν ὑγιῆ καί τόν ἀσθενῆ, τόν δίκαιο καί τόν ἀμαρτωλό. Μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς. Αὐτή περισσότερο ἀπ' ὅλα

μᾶς παρέχει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καί αὐτήν εὐκολώτερα ἀπ' ὅλα μπορεῖ καθένας νά τήν ἐπιτελέση. Μέ τήν προσευχή ἀξιωνόμαστε νά συζητᾶμε μέ τόν Πανάγαθο Θεό καί Σωτήρα μας. Πρέπει ὅμως νά προσευχώμαστε μόνο μέχρις ὅτου ὁ Θεός, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον μᾶς ἐπισκεφθῆ μέ τή χάρι Του στό μέτρο πού Αὐτός γνωρίζει. Καί ὅταν Αὐτός εὐδοκήσῃ νά μᾶς ἐπισκεφθῆ, τότε πρέπει νά σταματήσουμε τήν προσευχή. Γιατί νά τοῦ λέμε «ἐλθέ καί σκηνώσον ἐν ἡμῖν», ἀφοῦ ἤδη βρίσκεται μέσα στίς ψυχές μας;

Οἱ ἄλλες ἀρετές

– Μέχρι τώρα, μπάτουςκα, μιλήσατε μόνο γιά τήν προσευχή. Τί θά λέγατε γιά τίς ἄλλες ἀρετές πού γίνονται γιά τόν Χριστό καί τήν ἀπόκτησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

– Τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μπορεῖτε νά τήν ἀποκτήσετε καί μέ ὅλες τίς ἄλλες ἀρετές, πού γίνονται χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ἐμπορευθῆτε ἀπό τίς ἀρετές ἐκεῖνες πού σᾶς δίνουν περισσότερο κέρδος. Συγκεντρῶστε κεφάλαιο ἀπό τά εὐλογημένα κέρδη τῆς θείας χάριτος καί νά τά καταθέσετε στό αἰώνιο ταμιευτήριο, πού θά σᾶς ἀποφέρῃ τόκο σέ κάθε πνευματικό ρούβλι ὄχι 4 ἢ 6%, ἀλλά 100%, καί ἀναρίθμητες φορές περισσότερο.

Ἄν π.χ. σᾶς δίνη περισσότερη χάρι ἢ προσευχή καί ἢ ἀγρυπνία, ἀγρυπνεῖτε καί προσεύχεσθε. Ἄν σᾶς δίνη περισσότερη ἢ νηστεία, νηστεύετε. Ἄν σᾶς δίνη ἢ ἐλεημοσύνη, δῶστε ἐλεημοσύνη. Παρόμοια σκεφθῆτε καί γιά κάθε ἄλλη ἀρετή πού γίνεται γιά τόν Χριστό.

Ἔτσι νά ἐμπορεύεσθε πνευματικά μέ τίς ἀρετές. Κι ἀφοῦ ἀποκτήσετε μ' αὐτόν τόν τρόπο τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νά τή μοιράσετε σέ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, παίρνοντας παράδειγμα ἀπό τό ἀναμμένο κέρι. Αὐτό, ἄν καί εἶναι ἀναμμένο μέ γήϊνο φῶς, ἀνάβει καί ἄλλα κεριά, φωτίζει καί ἄλλα μέρη, χωρίς νά λιγοστεύῃ τό δικό του φῶς. Ἄν γίνεται ἔτσι μέ τό γήϊνό φῶς, τί νά ποῦμε τότε γιά τό φῶς τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ;

Προσέγγισις μέ τίς αἰσθήσεις

– Μπάτουςκα, μιλάτε διαρκῶς γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σάν τόν σκοπό τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Πῶς ὅμως καί ποῦ μπορῶ νά τό δῶ; Τά καλά ἔργα φαίνονται. Θά μποροῦσα ἄραγε νά δῶ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα; Πῶς μπορῶ νά γνωρίζω, ἐάν τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι μαζί μου ἢ ὄχι;

– Στίς ἡμέρες μας, ἀποκρίθηκε ὁ στάρετς, ὑπάρχει γενική ψυχρότης πρὸς τὴν ἀγία πίστι τοῦ Χριστοῦ καί ἀδιαφορία πρὸς ὅσα ἐνεργεῖ ἡ θεία Πρόνοια γιὰ νά μᾶς φέρη κοντά Του. Ἡ ψυχρότης καί ἡ ἀδιαφορία αὐτή μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι μᾶς ἀπεμάκρυναν σχεδόν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ χριστιανικὴ ζωὴ. Μᾶς φαίνονται τώρα κάπως παράξενα τὰ λόγια τῆς Γραφῆς, ὅπως π.χ. ἐκεῖνα πού εἶπε ὁ προφήτης Μωϋσῆς γιὰ τοὺς πρωτοπλάστους: «Ἦκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ...» (Γεν. γ' 8), ἢ τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Κωλυθέντες ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαλήσαι τόν λόγον ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς » (Πράξ. ιστ' 7-10).

Συχνά ἀναφέρεται ἡ ἐμφάνισις τοῦ θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους καί σέ ἄλλα μέρη τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού μερικοὶ ὑποστηρίζουν καί λένε: «Τά χωρία αὐτὰ εἶναι ἀκατανόητα. Πῶς μποροῦν οἱ ἄνθρωποι μέ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια νά δοῦν τόν θεό;» Τίποτε ὅμως ἀκατανόητο δέν ὑπάρχει ἐδῶ. Ἡ δυσκολία προέρχεται ἀπὸ τό ὅτι ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τὴν ἀπλότητα τῆς πρωταρχικῆς χριστιανικῆς γνώσεως, καί μέ τὴν πρόφασι τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως μπήκαμε σέ τέτοιο σκοτάδι ἀγνοίας, ὥστε μᾶς φαίνονται ἀκατανόητα ἐκεῖνα πού γιὰ τοὺς παλαιούς ἦσαν τόσο κατανοητά. Καί στίς καθημερινές ἀκόμη συζητήσεις τους ἡ ἔννοια τῆς ἐμφανίσεως τοῦ θεοῦ δέν ἦταν γι' αὐτούς κάτι παράξενο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δέν ἔβλεπαν τόν θεό καί τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Του Πνεύματος στόν ὕπνο καί στοὺς ρεμβασμούς τους οὔτε σέ μία φανταστικὴ καί ἀρρωστημένη ἔκστασι, ἀλλὰ φανερά καί ἀληθινά.

Σήμερα δυστυχῶς γίναμε πολὺ ἀδιάφοροι γιὰ τὴ σωτηρία μας, μέ ἀποτέλεσμα νά δίνουμε λανθασμένη ἐρμηνεία σέ πολλὰ ἀγιογραφικά χωρία. Αὐτό συμβαίνει γιὰτί δέν ζητᾶμε τὴ χάρι τοῦ θεοῦ, δέν

τῆς ἐπιτρέπουμε ἐξ αἰτίας τοῦ ἐγωϊσμοῦ νά κατοικήση στήν ψυχή μας. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού δέν ἔχουμε τόν πραγματικό φωτισμό. Ὁ Κύριος στέλνει τόν φωτισμό Του μόνο στίς καρδιές πού μέ ὅλη τους τή δύναμι καρτεροῦν καί διψοῦν τήν ἀλήθεια.

Ἡ θεία χάρις στά μυστήρια

Τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαμβάνουν ὅλοι οἱ χριστιανοί στό μυστήριο τοῦ ἁγίου χρίσματος, ὅταν σφραγίζονται στά κυριώτερα μέλη τοῦ σώματος, καθώς ὀρίζει ἡ ἁγία μας ἐκκλησία, ὁ αἰώνιος φύλακας αὐτῆς τῆς χάριτος.

Στό μυστήριο τοῦ ἁγίου χρίσματος ἀναφέρεται: «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου». Ἐμεῖς οἱ χοϊκοί, φιλόθεε, βάζουμε τή σφραγιδα μας σέ σκεύη πού κρύβουν κάτι πολύτιμο. Τί πολυτιμότερο ὅμως ὑπάρχει ἀπό τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού μᾶς δίνονται ἄνωθεν κατά τό μυστήριο τοῦ ἁγίου βαπτίσματος;

Ἄν δέν ἀμαρτάνουμε ποτέ μετά τή βάπτισί μας, θά παραμέναμε αἰωνίως ἅγιοι, ἄσπιλοι, ἀπηλλαγμένοι ἀπό κάθε σωματικό καί ψυχικό μολυσμό καί εὐάρεστοι στόν θεό. Δυστυχῶς ὅμως ἀύξανόμενοι στήν ἡλικία δέν ἀύξανόμεθα καί στή σοφία ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀντιθέτως σιγά-σιγά διαφθειρόμεθα, χάνουμε τή θεία χάρι καί ἀμαρτάνουμε μέ ποικίλες καί βαρεῖες ἀμαρτίες.

Ἄν παρακινηθῆ κάποιος ἀπό τή σοφία τοῦ θεοῦ καί ἀποφασίση νά ἀφιέρωση τή ζωή του σ' Αὐτόν, πρέπει νά μετανοήσῃ εἰλικρινά γιά ὅλες τίς ἀμαρτίες του καί νά ἐπιδοθῆ στίς ἀντίθετες ἀρετές. Μέ τήν ἐξάσκησι τῶν ἀρετῶν αὐτῶν θά ἀποκτήσῃ τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖο ἐνεργεῖ μέσα μας καί θεμελιώνει τή βασιλεία τοῦ θεοῦ.

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού δίδεται κατά τό ἅγιο βάπτισμα εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, λάμπει στήν καρδιά μας σάν ἀνέσπερο φῶς τοῦ Χριστοῦ. Λάμπει παρ' ὅλες τίς ἀμαρτωλές μας πτώσεις, παρ' ὅλο τό σκοτάδι πού περιβάλλει τήν ψυχή μας. Τό Ἅγιον Πνεῦμα, ὅταν ὁ ἀμαρτωλός ἀκολουθήσῃ τόν δρόμο τῆς μετανοίας, ἐξαλείφει ἐντελῶς καί τά ἴχνη ἀκόμη τῶν ἀμαρτιῶν του καί ἐνδύει τόν πρῶην ἔνοχο πάλι μέ τήν ἄφθαρτη στολή, τήν

ύφασμένη μέ τή χάρι Του, γιά τήν άπόκτηση τής όποιας—σάν σκοπό τής χριστιανικῆς ζωῆς—σοῦ μιλιώ τόση ώρα.

Τό άκτιστο φῶς

Όπως εἶπαμε προηγουμένως, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι φῶς πού φωτίζει τόν άνθρωπο.

Ό Κύριος συχνά φανέρωνε ένώπιον πολλῶν μαρτύρων τήν ένέργεια τής χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' ἐκείνους τούς άνθρωπους πού εἶχε άγιάσει καί φωτίσει. Θυμήσου τόν Μωϋσῆ μετά τή συζήτησι πού εἶχε στό Σινᾶ μέ τό θεό. Οἱ άνθρωποι δέν μπορούσαν νά τόν άντικρύσουν, γιαντί άκτινοβολοῦσε μέ ἕνα άσυνήθιστο φῶς πού τόν περιέβαλλε. Άναγκαζόταν λοιπόν νά έμφανίζεται στους Ἰσραηλίτες μέ τό πρόσωπο καλυμμένο.

Θυμήσου άκόμη τή θεία Μεταμόρφωσι τοῦ Σωτῆρος στό ὄρος Θαβώρ. «Καί τά ἱμάτια αὐτοῦ έγένοντο στίλβοντα, λευκά λίαν ὡς χιών» (Μαρκ. θ' 3), καί «άκούσαντες οἱ μαθηταί έπεσον επί πρόσωπον αὐτῶν καί έφοβήθησαν σφόδρα» (Ματθ. ιζ' 6). Όταν έμφανίσθηκαν κοντά στόν Κύριο ὁ Μωϋσῆς καί ὁ Ἡλίας, «έπεσκίασεν αὐτούς νεφέλη φωτεινή». Ἡ χάρις λοιπόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φανερώνεται μέ ἕνα άνέκφραστο φῶς.

– Πῶς εἶναι δυνατόν, ρώτησα τόν μπάτουςκα, νά καταλάβω ὅτι βρίσκομαι στή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

– Εἶναι κάτι πολύ άπλό, μοῦ άπήντησε. Ό Κύριος λέει ὅτι ὅλα εἶναι άπλᾶ σ' ἐκείνους πού άποκτοῦν τή γνώσι. Οἱ Ἄποστολοι εἶχαν αὐτή τή γνώσι, γι' αὐτό πάντοτε καταλάβαιναν άν βρισκόταν τό Πνεῦμα τοῦ θεοῦ μαζί τους ἤ ὄχι. Ποτισμένοι λοιπόν μέ τή γνώσι καί βλέποντας τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα τους, ἔλεγαν μέ βεβαιότητα ὅτι τό ἔργο τους εἶναι άγιο καί κατά πάντα εὐάρεστο στόν θεό. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιαντί ἔγραφαν στίς έπιστολές τους: «Ἐδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν» (Πράξ. ιε' 28), καί μόνο μέ αὐτές τίς προϋποθέσεις συνιστοῦσαν τίς έπιστολές τους σαν άδιάψευστη άλήθεια γιά τήν ὠφέλεια ὄλων τῶν πιστῶν. Οἱ άγιοι Ἄποστολοι ἔνοιωθαν αἰσθητά μέσα τους τήν παρουσία τοῦ Πνεύματος τοῦ θεοῦ. Βλέπεις λοιπόν,

ἀγαπητέ, ὅτι τό πράγμα εἶναι ἀπλό;

– Παρ’ ὅλα ταῦτα δέν καταλαβαίνω πῶς μπορῶ νά εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι βρίσκομαι στή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πῶς μπορῶ νά ἀντιλαμβάνωμαι τήν πραγματική Του ἐπιφοίτησι;

– Σᾶς εἶπα ἤδη, φιλόθεε, ὅτι εἶναι κάτι πολύ ἀπλό καί σᾶς διηγήθηκα λεπτομερῶς πῶς οἱ ἄνθρωποι βρίσκονται ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί πῶς πρέπει νά καταλαβαίνουμε τήν παρουσία Του μέσα μας. Τί ἄλλο θέλεις λοιπόν;

– Θέλω νά τό κατανοήσω αὐτό πολύ καλά, ἀπήντησα.

Τότε ὁ πατήρ Σεραφεῖμ μέ ἔπιασε δυνατά ἀπό τούς ὠμους καί μοῦ εἶπε:

– Τώρα βρισκόμαστε καί οἱ δύο μέσα στό Ἅγιον Πνεῦμα. Γιατί δέν μέ κοιτᾶς;

– Δέν μπορῶ νά κοιτάξω, γιατί ἀπό τά μάτια σας βγαίνουν λάμπεις. Τό πρόσωπό σας ἔγινε λαμπρότερο ἀπό τόν ἥλιο καί τά μάτια μου πονοῦν.

– Μήν ταραζεσαι. Εἶσαι τώρα κι ἐσύ φωτεινός σάν κι ἐμένα. Βρίσκεσαι κι ἐσύ στήν πληρότητα τοῦ θείου Πνεύματος, διαφορετικά δέν θά μπορούσες νά μέ δῆς σ’ αὐτή τήν κατάστασι.

Καί σκύβοντας ἀργά μοῦ εἶπε στό αὐτί:

– Εὐχαρίστησε τόν θεό γιά τό ἀνέκφραστο σ’ ἐσένα ἔλεός Του. Θά πρόσεξες ὅτι οὔτε κᾶν σταυροκοπήθηκα, παρά μόνο προσευχήθηκα νοερά μέ τήν καρδιά μου καί εἶπα: «Κύριε, ἀξίωσέ τον νά δῆ φανερά καί μέ τά σωματικά του μάτια τήν ἐπιφοίτησι τοῦ Πνεύματος Σου, μέ τήν ὁποία ἀξιῶνεις τούς δούλους Σου, ὅταν εὐδοκήσης νά τούς φανερωθῆς μέ τό φῶς τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης Σου». Καί νά, ἀγαπητέ ὁ Κύριος ἱκανοποίησε ἀμέσως τήν ταπεινή παράκλησι τοῦ πτωχοῦ Σεραφεῖμ. Πῶς νά μήν τόν εὐγνωμονοῦμε καί οἱ δύο γιά τήν ἀνέκφραστη δωρεά Του! Μέ τή μορφή αὐτή σπανίως φανερώνει ὁ Κύριος τό ἔλεος Του καί στούς μεγάλους ἀκόμη ἐρημίτες. Αὐτή ἡ θεία χάρις σάν φιλόστοργη μητέρα εὐδόκησε νά

παρηγορήση τή συντετριμμένη καρδιά σου ὕστερα ἀπό τή μεσιτεία τῆς ἴδιας τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ. Γιατί ὅμως, ἀγαπητέ μου, δέν μέ κοιτᾷς στά μάτια; Κοίταξέ με χωρίς νά φοβᾷσαι. Ὁ Κύριος εἶναι μαζί μας!

Ὑστερα ἀπό τά λόγια αὐτά ἔρριξα μία ματιά στό πρόσωπό του καί μέ κατέλαβε ἀκόμη μεγαλύτερο δέος. Φαντάσου πώς συζητᾷς μέ κάποιον τό μεσημέρι, ἐκτεθειμένος στίς πιό καυτερές ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καί τόν κοιτάζεις στό πρόσωπο. Βλέπεις τά χεῖλη του νά κινοῦνται, βλέπεις τήν ἀλλοιωμένη ἔκφρασι τῶν ματιῶν του, ἀκοῦς τή φωνή του, αἰσθάνεσαι ὅτι κάποιος σέ κρατᾷ ἀπό τούς ὤμους, ἀλλά δέν βλέπεις οὔτε τά χέρια οὔτε τό σχῆμα του, μά οὔτε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό σου. Βλέπεις μόνο ἕνα ἐκτυφλωτικό φῶς, ποῦ ξεχύνεται μερικά βήματα τριγύρω καί χαρίζει τή λάμψι του στό πέπλο τοῦ χιονιοῦ πού καλύπτει τό ξέφωτο, καί στίς νιφάδες πού πέφτουν πάνω σ' ἑμένα καί στόν μεγάλο στάρετς. Εἶναι ἀδύνατον νά φαντασθῆ κανεῖς ἐκείνη τήν κατάστασι, στήν ὁποία βρισκόμουν τότε!

Οἱ καρποὶ τοῦ Πνεύματος

– Τί αἰσθάνεσαι τώρα; μέ ρώτησε ὁ πατήρ Σεραφεῖμ.

– Πολύ εὐχάριστα!

– Πές μου συγκεκριμένα τί νοιώθεις.

– Νοιώθω τέτοια γαλήνη καί εἰρήνη στήν ψυχή μου πού μέ κανένα λόγο δέν μπορῶ νά τήν ἐκφράσω.

– Αὐτό, φιλόθεε, εἶναι ἐκείνη ἡ εἰρήνη γιά τήν ὁποία ἔκανε λόγο ὁ Κύριος στούς μαθητάς Του: «Εἰρήνη τήν ἐμήν δίδωμι ὑμῖν• οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν» (Ἰωάν. ιδ´ 27). «Ὅτι δέ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος» (Ἰωάν. ιε´ 19). «Ἀλλά θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον» (Ἰωάν. ιστ´ 33). Σ' αὐτούς τούς ἀνθρώπους πού εἶναι μισητοί στόν κόσμο, ἀλλά ἐκλεκτοί ἀπό τόν Χριστό, δίνει ὁ Κύριος αὐτή τήν εἰρήνη πού νοιώθεις τώρα ἐσὺ μέσα σου. Αὐτή εἶναι «ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα

νοῦν» (Φιλ. δ' 7) σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Ἀποστόλου. Τί ἄλλο ασθάνεσαι;

– Ἀσυνήθιστη χαρά σ' ὅλη τήν καρδιά μου.

– Ὅταν τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, συνέχισε ὁ μπάτουςκα, κατέρχεται στόν ἄνθρωπο καί τόν περιβάλλη μέ τήν πληρότητα τῆς ἐνεργείας Του, τότε ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου γεμίζει μέ μία ἀνέκφραστη χαρά, γιατί τό Ἅγιον Πνεῦμα κάνει τά πάντα χαροποιά, ὅπου κι ἂν ἐγγίση. Αὐτή εἶναι ἡ χαρά, γιά τήν ὁποία ὁ Κύριος λέει στό Εὐαγγέλιο: «Ἡ γυνή ὅταν τίκτη, λύπην ἔχει, ὅτι ἤλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς· ὅταν δέ γεννήσῃ τό παιδίον, οὐκέτι μνημονεύει τῆς θλίψεως διά τήν χαράν ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τόν κόσμον. Καί ὑμεῖς οὖν λύπην μέν νῦν ἔχετε· πάλιν δέ ὄψομαι ὑμᾶς καί χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά, καί τήν χαράν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν» (Ἰωάν. 1στ' 21- 22). Μά ὅσο καί ἂν εἶναι παρήγορη ἡ χαρά αὐτή, πού τώρα νοιώθεις στήν καρδιά σου, δέν εἶναι τίποτε συγκριτικά μ' ἐκείνη, τήν ὁποία ἐτοίμασε ὁ Κύριος «τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», μαζί μέ ὅλα ἐκεῖνα «ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη» (Α' Κορινθ. β' 9). Τώρα σ' ἐμᾶς δίδεται ἡ πρόγευσις αὐτῆς τῆς χαρᾶς. Κι ἂν τώρα νοιώθουμε τόση γλυκύτητα καί εὐφροσύνη στήν καρδιά μας, τί θά ποῦμε τότε γιά τήν χαρά ἐκείνη, πού ἔχει ἐτοιμασθῆ στόν οὐρανό γι' αὐτούς πού κοπιάζουν ἐδῶ στή γῆ; Ἀλλά κι ἐσύ, ἀγαπητέ μου, ἀρκετά ὑπέφερες στή ζωή σου. Κοίταξε ὅμως τώρα μέ ποιά χαρά σέ παρηγορεῖ ὁ Κύριος στήν παροῦσα ἀκόμη ζωή! Τί ἄλλο νοιώθεις;

– Ἀσυνήθιστη θερμότητα, ἀπήντησα.

– Μά πῶς ἀγαπητέ μου; Εἴμαστε καθισμένοι χειμῶνα καιρό στήν αὐλή τοῦ κελλιοῦ μέσα στό δάσος, πατᾶμε στό χιόνι, ἀπό τόν οὐρανό συνεχίζουν νά πέφτουν νιφάδες καί μᾶς ἔχουν σκεπάσει πάνω ἀπό ἕνα βερσόκ. [Ἐνα βερσόκ=4,4 ἑκατοστά.] Τί θερμότητα μπορεῖ νά αἰσθάνεσαι;

– Αἰσθάνομαι τέτοια θερμότητα, σάν κι ἐκείνη πού δημιουργεῖται μέσα σ' ἕνα λουτρό, ὅταν ρίξουν νερό στήν πέτσκα κι ἀρχίσῃ νά

βγαίνη σάν στῦλος ὁ ἀτμός.

– Μήπως αἰσθάνεσαι καί τή μυρωδιά του; ρώτησε ὁ στάρετς.

– Ὅχι, ἀπήντησα. Ἐπάνω στή γῆ δέν ὑπάρχει παρόμοια εὐωδία. Ὅταν ἀκόμη ζοῦσε ἡ μητέρα μου, ἐπειδή μοῦ ἄρεσε ὁ χορός καί πήγαινα στίς χοροεσπερίδες, μέ ράντιζε μέ ἀρώματα, τά ὁποῖα ἀγόραζε ἀπό τά καλύτερα καταστήματα μόδας τῆς πόλεως Καζάν. Ἀλλά κι ἐκεῖνα δέν ἀνέδιδαν τέτοια εὐωδία.

– Τό γνωρίζω. Εἶναι ἔτσι, ὅπως ἀκριβῶς τό λές. Σέ ρώτησα ὅμως ἐπίτηδες γιά νά δῶ ἂν αἰσθάνεσαι κι ἐσύ τό ἴδιο. Πράγματι. Ἡ πιό εὐχάριστη εὐωδία πάνω στή γῆ δέν μπορεῖ νά συγκριθῆ μ' αὐτή πού νοιώθουμε τώρα, γιατί μᾶς πλημμυρίζει ἡ εὐωδία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ θεοῦ. Ποιά ἐπίγεια εὐωδία μπορεῖ νά συγκριθῆ μ' αὐτή;

Μοῦ εἶπες ὅτι γύρω μας ὑπάρχει θερμότης ὅπως καί στό λουτρό. Κοίταξε ὅμως! Τό χιόνι ἐπάνω μας δέν ἔχει λειώσει, ἐνῶ ἀπό τό οὐρανό ἐξακολουθεῖ νά πέφτη. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ θερμότης δέν βρίσκεται στόν ἀέρα, ἀλλά μέσα μας. Εἶναι ἐκείνη ἡ θερμότης, γιά τήν ὁποία μᾶς προτρέπει τό Ἅγιον Πνεῦμα νά ἀναφωνοῦμε πρὸς τόν Κύριο: «Μέ τή θερμότητα τοῦ Πνεύματός Σου τοῦ Ἁγίου θέρμανέ με»!

Μ' αὐτή θερμαίνονταν οἱ ἐρημίτες, ἄνδρες καί γυναῖκες, καί ἀψηφοῦσαν τήν παγωνιά τοῦ χειμῶνος. Ἐνοιωθαν σάν νά ἦσαν ντυμένοι μέ ζεστές γοῦνες. Αὐτό συμβαίνει τώρα καί σ' ἐμᾶς, γιατί μέσα μας ἀναπαύεται ἡ θεία χάρις, καθὼς εἶπε ὁ Κύριος: «Ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστι» (Λουκ. ιζ' 21). Λέγοντας ἐδῶ βασιλεία, ὑπονοεῖ ὁ Κύριος τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ

Νά λοιπόν! Αὐτή ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ βρίσκεται τώρα μέσα μας καί μᾶς φωτίζει ἐξωτερικά, μᾶς θερμαίνει καί γεμίζει μέ κάθε εἶδους εὐωδία τόν ἀέρα πού μᾶς περιβάλλει. Ἐπίσης εὐφραίνει τίς αἰσθήσεις μας μέ τήν οὐράνια εὐφροσύνη καί γεμίζει τήν καρδιά μας μέ ἀνέκφραστη χαρά. Γιά τήν κατάσταση, στήν ὁποία

βρισκόμαστε τώρα, ὁ Ἀπόστολος λέει: «Ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ οὐ γάρ ἐστὶν βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (Ρωμ. ιδ΄ 17). Ἡ πίστις μας συνίσταται «οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως» (Α΄ Κορινθ. β΄ 4).

Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κατάστασι βρισκόμαστε τώρα κι ἐμεῖς. Γι' αὐτὴ κυρίως ὁ Χριστός εἶπε: «Εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου ἕως ἄν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει» (Μαρκ. θ΄ 1).

Νά λοιπόν, ἀγαπητέ μου, κοίταξε τί ἀνέκφραστη χαρὰ μᾶς ἀξίωσε νά δοκιμάσουμε τώρα ὁ Κύριος! Νά τί σημαίνει νά βρισκόμαστε στήν πληρότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος γράφει κάπου τό ἐξῆς: «Βρισκόμουν ὁ ἴδιος στήν πληρότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Μέ αὐτὴ τὴν πληρότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπερπλήρωσε τώρα ὁ Κύριος κι ἐμᾶς τούς πτωχοὺς. Νομίζω λοιπόν πῶς δέν ὑπάρχει πλέον λόγος νά ρωτᾶς περισσότερα γιά τό πῶς βρίσκονται οἱ ἄνθρωποι στή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Θά θυμᾶσαι ἄραγε τό ἀνέκφραστο ἔλεος τοῦ θεοῦ πού φανερώθηκε σήμερα σ' ἐμᾶς;

– Δέν γνωρίζω, μπάτουςκα, ἄν θά μέ ἀξιῶση ὁ θεός νά τό θυμᾶμαι τόσο ζωντανά καὶ καθαρά, ὅπως τό αἰσθάνομαι τώρα.

– Ἐγώ νομίζω, παρετήρησε ὁ στάρετς, ὅτι ὁ Κύριος θά σέ βοηθήση νά συγκρατήσης γιά πάντα αὐτὴ τὴ φανέρωσι στή μνήμη σου.

Διαφορετικά, δέν θά ἀπαντοῦσε ἡ ἀγαθότης Του τόσο ἀστραπιαῖα στήν ταπεινὴ παράκλησι τοῦ πτωχοῦ Σεραφεῖμ. Πολύ περισσότερο, γιατί ἡ γνῶσις αὐτὴ δέν δόθηκε σ' ἐσένα μόνο γιά τόν ἑαυτό σου, ἀλλὰ καὶ γιά ὅλο τόν κόσμον, ὥστε κι ἐσύ νά στερεωθῆς στόν δρόμο τοῦ θεοῦ, καὶ τούς ἄλλους νά ὠφελήσης.

Ὅσον ἀφορᾶ τό γεγονός ὅτι ἐγώ εἶμαι μοναχός, ἐνῶ ἐσύ λαϊκός, αὐτό δέν πρέπει νά τό σκέπτεσαι. Ὁ θεός ζητᾶ ὀρθή πίστι σ' Αὐτόν καὶ στόν μονογενῆ Του Υἱό. Καὶ τότε προσφέρει ἀπό τόν οὐρανό πλούσια τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Κύριος ζητᾶ μία καρδιά γεμάτη ἀγάπη γιά τόν θεό καὶ τόν πλησίον. Αὐτὴ εἶναι ὁ

τόπος, στὸν ὁποῖον Ἐκεῖνος ἀναπαύεται καὶ ἐμφανίζεται μέ τὴν πληρότητα τῆς ἐπουρανίου δόξης Του.

«Υἱέ, δός μοι σὴν καρδίαν» (Παροιμ. κγ´ 26), μᾶς λέει ὁ Κύριος, κι Ἐκεῖνος ὑπόσχεται νὰ μᾶς δώσῃ τό κάθε τι. Ζητᾶ τὴν καρδιά μας ὁ Κύριος, γιατί μέσα σ' αὐτὴ θέλει νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὴ βασιλεία Του. «Ἐγγύς Κύριος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν, πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ» (Ψαλμ. ρμδ´ 18).

Ὁ Κύριος εἰσακούει ἐξ ἴσου τὸν μοναχό καὶ τὸν λαϊκό, ἀρκεῖ νὰ εἶναι καὶ οἱ δύο ὀρθόδοξοι, νὰ ἀγαποῦν τὸν θεό ἀπό τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τους καὶ νὰ ἔχουν πίστι σ' Αὐτόν, ἔστω σάν τὸν κόκκο τοῦ σιναπιοῦ. Ἄν συμβαίνουν αὐτά, τότε καὶ οἱ δύο θὰ μετακινήσουν ὄρη. «Διώξεται εἷς χιλίους καὶ δύο μετακινήσουσι μυριάδας» (Δευτερ. λβ´ 30).

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέει: «Πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι» (Μαρκ. θ´ 23), ἐνῶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφωνεῖ: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ´ 12). Ὁ Κύριος λέει γιὰ ὅσους πιστεύουν σ' Αὐτόν: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κάκεῖνος ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων ποιήσει» (Ἰωάν. ιδ´ 12). Ἔως ἄρτι οὐκ ἠτήσατε οὐδέν ἐν τῷ ὀνόματί μου· αἰτεῖτε καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾗ πεπληρωμένη» (Ἰωάν. ιστ´ 24).

Ὅσα λοιπόν, φιλόθεε, ζητήσης ἀπὸ τὸν Κύριο, ὅλα θὰ τὰ λάβῃς, ἀρκεῖ μόνο αὐτό πού θὰ ζητήσης νὰ εἶναι γιὰ τὴ δόξα τοῦ θεοῦ ἢ γιὰ τὴν ὠφέλεια τοῦ πλησίον, γιατί καὶ τὴν ὠφέλεια πρὸς τὸν πλησίον ὁ θεός πρὸς δόξαν Του τὴ δέχεται. Γι' αὐτό καὶ λέει: «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε» (Ματθ. κε´ 40). Μὴν ἀμφιβάλλῃς καθόλου γιὰ τό ἂν ὁ Κύριος θὰ ἐκπληρώσῃ τὰ αἰτήματά σου, ἀρκεῖ, ὅπως εἶπαμε, νὰ γίνωνται πρὸς δόξαν θεοῦ καὶ ὠφέλεια τοῦ πλησίον.

Ἀλλά καὶ ἂν ἀκόμη ζητήσης κάτι γιὰ προσωπική σου ἀνάγκη ἢ ὠφέλεια, πολὺ σύντομα καὶ πρόθυμα θὰ σοῦ τό στείλῃ ὁ Κύριος, ἀρκεῖ νὰ σοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖο. Γιατί ὁ Κύριος ἀγαπᾷ ὅσους τὸν ἀγαποῦν καὶ εἶναι ἀγαθός σέ ὅλους. «Θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν ποιήσει καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούσεται»

(Ψαλμ. ρμδ´ 19).

‘Από τό βιβλίο, ΟΣΙΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ

Έκδ. Ίεραῶς Μονῆς Παρακλήτου